

Torquato tasso

Ana Blandiana

Veni din întuneric spre mine el, poetul,
Poetul de spaimă ratat.
Era foarte frumos. Ca la razele röntgen
I se vedea în trup poezia.
Poezia nescrisă de frică.
"Sunt nebun" - a rostit. De altfel ştiam
Lucrul acesta din prefetele cărţilor,
Dar el îşi purta nebunia ca pe-o parolă
De intrare în noi, ca şi cum ar fi spus:
"Mă răscumpăr astfel
De lipsa-adevărului din poemele mele.
E preţul imens. Vin spre tine. Primeşte-mă!"
Dar eu am răspuns: Pleacă de-aici!

"Scriam la lumina de autodafeuri - îmi spuse -
Simţindu-mi pe trup
Cămaşa păroasă care se-aprinde uşor.
Odaia mea avea ochi de călugări ferestre
Şi-n loc de uşi, lipite una de alta, urechile lor
Şi şoarecii ieşind din borte erau călugări,
Şi noaptea păsări uriaşe-n sutane-mi cântau.
Tu trebuie să înţelegi..." Şi cu degetu-ntins
Îmi arată în trupul meu poezia,
Poezia nescrisă...
Dar eu am ţipat: Pleacă de-aici!